

ела и дъхай в моето лице.

Може да се добави още и това, че поддържащата лирическият сюжет матрица *зефирена целувка* метонимно възбужда друга по-обща матрица – характерното за редица древни космогонни системи *уподобяване на космоса на човешкото тяло* – в която се включва като в по-обща рамка:

Очите ти са звездни небеса.

Косата ти е здрачния воал
на късна вечер, твоята коса!

И тъй, онова, което на пръв поглед изглежда плод на спекулативно хрумване, оставя следи от своята практическа работа – достигайки до крайната точка в безсъзнателното, предикативната траектория сякаш рекушира, раздвоявайки енергията си в две противоположни, паралелно работещи матрици, представящи дълбоко закодирано двойния модус на женските образи в поезията на Яворов.

Проектирането в следващи текстове на онова, което е започнало в пространството на „Нощ” е принцип на изграждането на редица творци. Стихотворението „Ела” сякаш артикулира с цялостния си текст отговора на въпроса, зададен на гроба – „Каж ми, чакаш ли ме там?”; стихотворението „Ще дойдеш ти” разгръща сюжетно нагласици – чрез рефренно-анафоричното повторение на стиха „Ще дойдеш ти, очакван ден” тягостното усещане за безвремие, жадуването и като че ли обречено очакване на утрото, представяйки разгънатата перифраза на стиховете „- - - - - Боже,/все тая нощ! – все тоя сън.”

Съществува период, когато текстопораждащите програми работят, тъй да се рече, без да се обръщат назад, без памет за прототекста, устремени, условно казано, интуитивно напред към изразходване на заложените в него текстови потенциали. Рано или късно настъпва моментът на авторефлексията, когато към проспективния режим се